

Translating alienation – between escapism and adventure

Cristina Savin
Monash University
Cristina.Savin@monash.edu

Copyright©2021 Cristina Savin. This text may be archived and redistributed both in electronic form and in hard copy, provided that the author and journal are properly cited and no fee is charged, in accordance with our Creative Commons Licence.

The poems translated have been selected from Vasile Baghiu's debut poetry collection *The taste of alienation*. Published in 1994, the collection represents the genesis of Baghiu's story of poetic chimerism that spans three decades and eight volumes of poems. But the first chimeric ideas materialised, quietly, six years before *The taste of alienation* saw the light of day, at the height of the totalitarian regime in his native Romania. At the time, the poet was working as a nurse in a tuberculosis sanatorium, consumed by a sense of isolation in the depths of which he had a life-altering, liberating epiphany that shaped his identity and his understanding of the world. He realised that he could be someone else, that he could escape the personal, geographical and intellectual constraints imposed by the regime, and could virtually live a parallel life. And so poetic chimerism was born, as a means of evading 'les maux de la société', as a form of personal freedom made possible through imagination and the re-creation, in writing, of imaginary travels through space and time.

When asked about the concept that he coined, poetic chimerism, Baghiu portrays it not as a literary style, but as a way of life that he devised with the help of poetry.¹ This way of life infuses his entire oeuvre – poetry and prose – because many aspects of his existence, including his irrepressible desire to travel and understand the world, are intimately connected with poetic chimerism. Based on Jules de Gaultier's philosophical system, the concept is a cross between bovarysme and literature that brings together four defining elements, all born out of a sense of despair: imaginary journey, transfiguration, disease and science.²

Imaginary journey denotes a way of escaping the socio-political constraints and the cultural provincialism of the time, and led to the creation of Himerus Alter, an alter-ego, a universal, stateless citizen, who, unlike the poet, was able to travel without restraint through space and time. The presence of the second element, disease, is made possible by the poet's work as a nurse and represents a reality devoid of the superficiality that marked the intellectual and literary landscape of the time. Baghiu's poems are imbued with an obsession for illness, in the same way the lungs of the patients he cared for, while he worked at the sanatorium, were

¹ Unless otherwise indicated, all unreferenced citations pertaining to Vasile Baghiu's work are sourced directly from my correspondence with the author, including collaborative essay and personal communication; all translations are my own.

² Adapted from the *Manifestos of chimerism*.

infused with bacilli.³ As the poems translated attest, patients emerge as a true measure of lyricism.⁴ The third element of transfiguration is the symbolic space where new experiences are created, where the poet becomes someone else and poetry metamorphoses into an expression of estrangement. Science, the fourth and final element, turns into poetic adventure and infuses the poetic space with quarks, DNA, chemical elements, theorems and magnetic fields.⁵

This ground-breaking concept, detailed in Baghiu's four *Manifestos of chimerism* (Baghiu, 2011), and the accompanying collections of poetry, have been the inspiration for my collaboration with the poet, which resulted in two projects. The first is a study of the process of writing poetry, published in *Poetry in Process* (2019) that also includes a translated poem, 'On the sideline', from his arresting collection *The Manner* (first published in 1998). The second is an essay, currently in development, that explores the intersection between poetic chimerism and the poet's identity and its evolution through time. I opted for this collaborative approach between myself, the author and the text, and the reimagining of his poetic space, as my non-traditional approach to translation and the framework of thinking about the act of translation.

Having read the entire poetic oeuvre that Baghiu has produced over the last three decades, I came to realise that the most pertinent way to approach my translation of the selected poems was to understand the philosophy behind alienation and escapism, to inhabit its poetic space and to reimagine it, anew, in translation. Such approach was fashioned in a distinctive way, by travelling the uneasy road of chimerism through our concerted effort of composing the essay. The resultant translated poems became an activity rather than a product (Wilson & Gerber, 2012), an activity that culminated in the rebirth of Baghiu's verse and voice, one which reverberates through time, but in a different tongue.

Our collaborative essay paved the way for an in-depth understanding of alienation and escapism and helped elucidate various points in the source text, therefore informing many translation choices. My translation aims to capture and preserve the grim space of political, social and cultural constraints, in which poetic chimerism serves as the only alternative to counteract the loneliness, isolation, despair and, as the poet astutely put it, the 'devastating obscurantism' (the poem 'The outsider', 1994). I take Peter Bush's view that 'subjectivity is a key ingredient in the reinterpretation that infuses the writing of the translation, the choice of words and their rhythm' (2013, p. 39). As such, certain translation choices were made to evoke a particular image, sound or rhythm in the source text, which I wanted to retain in the target text:

I too heard, in horror, the screams of the Indians
Running down the Allegheny Mountains,
Their arrows *pierced* me as well, the man at the frontier.

Cu groază am auzit și eu țipetele indienilor
Care *coborau* dinspre Aleghani,
Săgețile lor *m-au atins* și pe mine, cel de la frontieră.

³ Collaborative essay, 2020.

⁴ Personal communication with the poet and study of poetry in process, 2019.

⁵ Adapted from the *Manifestos of chimerism* and personal communication with the poet, 2019.

Translating a poem, or indeed just a few lines, to paraphrase Boase-Beier, provide 'for different levels of compensation and therefore present different possibilities of matching texts and realising their different potentials' (2014, p. 12). As such, rendering *m-au atins* as *touched me*, which is quite literal, did not deliver the powerful image that accompanies *the screams of the Indians*, so I opted for *pierced*. I felt that *pierced* encompasses both the sound of *the screams* and the image of *the arrows* reaching the man at the frontier. Similarly, I translated *coborau* as *running down*, rather than the more literal *descending*, to capture the dramatic effect of the scene.

Just like a scientist conducting a chemistry experiment, I aim to sublimate the hidden meaning behind some of the words and find ways to render this meaning into the target language. I am constantly reminded that Baghiu is a wordsmith and a magician, who skilfully breaks the rhythm and the flow of the verse to create striking images, while successfully preserving the inner harmony and the message of the poem. His verse is densely populated with fascinating stories and unusual protagonists. One such example resides in his spirited poem 'The night bar'.

I know, I will reflect upon the future that falls apart,
And all the books are worthless
if ulcers drill inside your body,
As he used to say when he was younger
And sporting a surrealist moustache à la Salvador Dali,
Who brags in *La vie secrète*...that he liked to wet the bed
Until the age of ten, that he saw colours in his mother's uterus,
In the warm, pleasant dampness of her uterus.

Our collaborative essay helped to unravel and grasp the meaning behind the poet's life and work, and provided a fertile ground for my translation decisions and a fresh way to think about the act of translation. It is my hope that the reader will take the journey, alongside the poet and myself, into a world of science, disease, art and poetic adventure.

VASILE BAGHIU
GUSTUL ÎNSTRĂINĂRII (1994) – *THE TASTE OF ALIENATION*

Străinul

Aparțin acestei lumi care mă împinge spre margini,
Care mă apără și mă agresează deopotrivă,
Încercând să-mi reprim furia, și indignarea, și groaza
În fața obscurantismului devastator.
În Canare am adăugat vele pătrate *Niñei* suple, la Las Palmas,
Și l-am ascultat pe Bartolome Tores mărturisindu-și crima
De la a cărei pedeapsă cu moartea scăpase îmbarcându-se.
Am văzut cum rămâne în urmă mănăstirea Rabida,
Ca un semn al lui Dumnezeu,
Cu tristețea matinală a acelei plecări
înveninate de neîncredere.
Am văzut străzi imposibil de traversat,
Cu un șuvoi continuu de automobile trecând
Sub privirile mele resemnate.
Străin, contraste m-au rănit,
Și am deplâns slăbiciunea care ne face să rămânem în urmă,
Care ne aruncă în vârtejul abandonului,
deopotrivă la poalele Acropolei,
Printre casele mici, suburbie universală,

The outsider

I belong to this world that pushes me to the edge,
That protects and aggresses me alike,
As I try to suppress my anger, indignation, and horror
In the face of the devastating obscurantism.
In the Canary I adorned the graceful Niña with square sails, at Las Palmas,
And I listened to Bartolomé de Torres confess his crime
While sailing away to escape the death row.
I watched La Rabida Monastery fading in the distance,
Like a sign from God,
With the sadness of that early morning departure
poisoned by scepticism.
I saw streets that could not be crossed,
With an endless river of automobiles flowing
Before my heavy eyes.
An outsider, antagonised by contrasts,
I deplored the weakness that is holding us back,
That is pushing us into a vortex of desolation,
at the foot of the Acropolis,
Among those little houses, the global suburbia,

și la Veliko Târnovo,
Coborând pe lângă brutării din care,
până-n trotuar, ieșea căldură,
Deopotrivă în Europa bătrână și în Japonia bătrână,
Ca și în America la fel de bătrână,
Întinerită de la Columb cu bătrânețea Europei bătrâne,
Cu modernismul de care se face atâta caz.
M-am strâns de frig în tunica de lână cu glugă
Și-am ascultat clipocitul și hula, privind picioarele
Noastre desculțe, întinși
pe puntea proaspăt spălată,
Și-am respirat alizeul.
Acum nu mai sperăm ceva de la imaginea ferestrei
Ce dă în curtea interioară plină de lăzi,
Nu mai sperăm în temerara înaintare prin timp,
Împiedicându-ne pe scări de copiii care plâng mereu,
Veșnic părăsiți, ai nimănu.
Încerc să înțeleg mizeria în care, fără să recunoaștem,
Stăpâniți de-un orgoliu stupid,
Ne complacem abandonăți.
Am văzut și eu ceața și pescărușii, o balenă, pelicani,
Și-un băț cu incrustații, care ne-au înviorat.

and at Veliko Tarnovo alike,
Strolling along bakeries, where the warmth of baked bread
faded into the street,
In the old Europe and the old Japan alike,
And in America, just as old,
Rejuvenated by Columbus with the decrepitude of the old Europe,
With all the fuss over modernism.
I rugged up in my hooded wool coat
And we listened to the rippling and the swell of the ocean,
Contemplating our bare feet,
stretched on the freshly cleaned deck,
And we breathed in the zephyr.
We no longer yearn for something from the image of our window
Facing the courtyard filled with crates,
We lost hope in the fearless progression through time,
Unwillingly tripping over the orphan, abandoned children,
Crying incessantly on the stairwell.
I try to understand the misery in which we sink,
Without admitting it,
Defeated by our stupid arrogance.
I, too, saw the fog and the seagulls, a whale, pelicans,
And an adorned rod, that energised us.

Și-n noaptea aceea cu lună am strigat de bucurie
Auzindu-l pe Juan Rodriguez: "Lumbre! Tierra!".
Acest refugiu, neliniștea, ezitarea duioasă
în fața porților de fier,
Întrebându-te dacă se cuvine să suni, și sunând totuși,
Apăsăt, de trei ori, așteptând să vină valetul,
care se ocupa și de garaje.
Din nou am plâns, deși știam că un bărbat plângând
Oferă totuși o imagine degradantă.
Am trăit conform unei linii
De la care am încercat din răpputeri
să mă abat, dar mâine,
Mâine voi fi, sper, în afară de toate discuțiile.
M-am minunat cu Diaz del Castillo
de mărimea tăvilor de aur
Pe care ni le-au arătat aztecii,
Și de mozaicurile de pene.
Străin, m-am regăsit în zile faste,
Pierzându-mă apoi pentru ani îndelungi
într-o zbatere absurdă,
Pe care unii, amabili, o numeau rezistență.
Am văzut străzi pline de frunze

And on that moonlit night I screamed with joy
When I heard Juan Rodriguez: "Lumbre! Tierra!".
This refuge, the anxiety, the gentle hesitation
outside the iron gates,
Wondering if you ought not to ring the bell, and yet you ring,
Urgently, three times, waiting for the valet
who's also in charge of the parking lot.
I sobbed again, knowing that a sobbing grown man
is a disgrace.
I lived my life according to rules that
I tried hard to break,
But tomorrow, I hope,
Tomorrow I will be beyond reproach.
With Díaz del Castillo I marvelled
at the size of the gold trays
And the mosaics with feathers
The Aztecs showed us.
An outsider, I found myself again in auspicious days,
Losing myself for years to come
In a senseless struggle,
That some, politely, used to call resistance.
I saw streets covered in leaves

Și străzi pe care mașini speciale le spală cu detergent,
Sărace străzi, ca unii oameni,
Precum această mulțime flămândă,
Străzi pe care te rătăcești și pe care îți place să te plimbi,
Pe unde se-aude mereu sirena unei ambulanțe,
Veșnic rătăcit, cu gândurile încâlcite de reclame
Și de toată agitația pe care nu o înțeleg.
Eu cred că auziți și voi în inimă acest sunet
De clopot sub apă, dulceața unei amintiri
ce fuge mereu,
Ca o vereriță care ți-a mâncat odată din palme,
La sanatoriu, în parcul cu havuz.
Și după toate astea destul de singur acum,
Cu amintirea teocaliilor fumegânde.
E tonic felul ceremonios în care ți se deschide ușa
Ce dă înspre luminile balului,
Învățat cu femeii pe care numai
nostalgia le păstrează distinse,
Ca pe niște regine aztece.
Eu cred că simțiți și voi înserarea din inimile voastre,
Dar nu pot să mă împotrivesc alunecării,
Agățându-mă de rădăcini și smocuri de iarbă,

And streets cleaned with soap by sweeper trucks,
Impoverished streets, like some people,
Like these starving crowds,
Streets where you wander and enjoy taking a stroll,
Where the ambulance siren is always present,
I am lost, my thoughts confused by ads
And by this incomprehensible commotion.
I think you can all hear this sound, in your hearts,
The sound of a bell under water, the sweetness of a memory
always running,
Like a squirrel that once ate out of your hand,
At the sanatorium, in the garden with a fountain.
And after all this I am rather alone,
Remembering the burning teocalli.
It is refreshing how they open the door for you, ceremoniously,
Onto the lights of the grand reception,
Accustomed to women
resembling Aztec queens,
nostalgic, distinguished.
I think you all feel the nightfall in your hearts,
But, against my will, I keep falling,
Trying to hold onto roots and clumps of grass,

De pietre colțuroase care mă rănesc dureros,
Ca-ntr-un vis, ca-ntr-o carte
Al cărei autor e un cinic fără suflet și fără milă.
Sunt unul dintre fericiții supraviețuitori
ai acelei “noche triste”,
L-am văzut pe Cortés plângând
Cu fruntea sprijinită de-un arbore,
Și simt, când inspir mai adânc, un fel de sfârșeală
Care mă doboară pe trotuarul ud după ploaie,
Unde adunătura de gură-cască mă sâcăie,
Adunătura de femei care-mi dau palme, încercând
Un fel de reanimare brutală, într-un oraș necunoscut
Dintr-o țară străină căreia nu-i cunosc limba.
Am fost martor când Incasul a aruncat Biblia oferită
De părintele Valverde, sub un cer senin
Pe care oricine, din oricare secol, a putut să-l contemple.
De atunci parcă aieva se năruie
un zid de care-odată ne-am lipit,
Înfrigurați, ca de o sobă încălzită
Din sala de așteptare a unei halte singuratice
Și înconjurată de plopi argintii
ce puteau fi văzuți de departe.

Onto sharp rocks that hurt me deeply,
As if in a dream, as if in a book
Whose author is a heartless, soulless pessimist.
I am one of the fortunate survivors
of that “noche triste”,
I saw Cortés cry
His forehead against a tree,
And as I breathe, some kind of fatigue
Knocks me onto the rain-soaked pavement
Where irritating crowds of bystanders surround me,
Crowds of women who slap me across the face, trying
To resuscitate me, viciously, in a strange city
In a foreign country, in a language I don't understand.
I witnessed the moment when the Inca threw the Bible
that friar Valverde offered, under a serene sky
That anyone, from any time, could contemplate.
Ever since then it feels as if a wall is crumbling,
A wall we once snuggled up to,
Shivering, as if against a warm fireplace
In the waiting room of a lonely train halt
Surrounded by silvery poplars
that could be seen from afar.

Toate lucrurile sunt răscolite și răsturnate
Ca în urma unei brutale percheziții,
E și închipuirea voastră pură, care vă menține zâmbitori
Și avizi de petreceri în care să uitați.
Dar mereu se găsește cineva care așteaptă,
Iar timpul e cinic, și vapoarele somptuoase pleacă,
Lăsându-ne visători pe cheiul ud.
Am văzut străzi cu vopseaua marcajelor ștersă
De pașii mulțimii, mulțime ce pare-a se opri uneori,
Să asculte vreun semn, vreo limbă de clopot
cu sunet ciudat, și nou,
Cum auzi într-un oraș în care ajungi prima oară,
La Peks sau la Ruse, sau chiar
în recele și cochetul Lund,
Unde mă duce gândul, încercând
Să depășesc o geografie familiară.
Am străbătut lumea asta a noastră
Și nu e nimic bizar în atemporalitatea atitudinii mele,
Pentru că, într-un fel, toate aceste timpuri îmi aparțin,
Și-aș putea să jur că am fost acolo și acolo și dincolo,
Și-aș putea să depun mărturie pentru strigătul de durere
Al lui Ferdinand de Soto, pe malul Mississippiului,

Everything is messed up and turned upside down
As if following a brutal search,
It is your unblemished imagination, too, that keeps you happy
And hungry for parties that make you forget.
But there is always someone waiting,
And time is cruel, and the luxurious cruise ships depart,
Leaving us daydreaming on the wet pier.
I saw roads with markings worn out by the footsteps of a crowd,
A crowd that seems to be stopping sometimes,
To listen to a sign, to the sound of a bell
that is new and strange,
When you hear it in a town where you arrive for the first time,
Like Pecs, or Ruse, or even
the cold and elegant Lund,
Where my imagination takes me, as I try
To escape a familiar place.
I travelled this world of ours
And there is nothing strange in the timelessness of my attitude,
Because, in some ways, all those times belong to me,
And I could swear I've travelled here and there and elsewhere,
And I could bear witness to Hernando de Soto's cry of pain,
On the shore of the Mississippi river ,

Înainte de moartea-i neîmpăcată.
Străin, m-am regăsit bolnav, cu atâtea datorii pe cap,
Cu insidioasa bârfă de prin colțuri călduțe,
Unde fierbe cafeaua de rigoare.
Ce lux și boierie să scrii două versuri slăbănoage
sub stele milenare!
Bucurie fugară a acestor bolnavi
Ce-au rămas la fumat prin closete în care
Mirosul tare al urinei te face să lăcrimezi.
Am bătut cuie în scândurile fortului Québec,
Și-am iernat acolo în pustietate,
Pe insula de pe fluviul James,
Unde acum zumzăie orașul Jamestown,
În care citiți voi ziarele prin parc,
supraveghind copiii gălăgioși.
Cu groază am auzit și eu țipetele indienilor
Care coborau dinspre Aleghani,
Săgețile lor m-au atins și pe mine, cel de la frontieră.
Ce căutam atunci?
Nici azi nu-mi cunosc rostul pe străzile unui oraș
De provincie din România.
Aparțin acestei lumi policrome, obscurității senile,

Before his troubled death.
An outsider, I found myself ailing, overwhelmed by debt,
Surrounded by insidious gossip oozing from cosy corners,
Where coffee was brewing.
Ah, the luxury and arrogance of composing two anaemic verses
under the eternal stars!
Fleeting joy of those long-time sufferers
Still smoking in the toilets where
The overpowering smell of urine burns my eyes.
I drove nails into the wood boards of the Québec fortress,
And I spent the winter there, in the wilderness,
On that island on James Bay,
That is now the vibrant Jamestown,
Where you read newspapers in the park,
Minding the noisy children,
I too heard, in horror, the screams of the Indians
Running down the Allegheny Mountains,
Their arrows pierced me as well, the man at the frontier.
What was I looking for back then?
Even today I cannot find my place on the streets
Of a provincial town in Romania.
I belong to this multicoloured world, to this decrepit mediocrity,

Acestei agitații care ne îndulcește convalescența,
prin diversitate,
Prin trecutul care ne poartă
Cu indiferența care ne consolează de moarte.

Oroarea unei istorii

Sunt gândurile din altă vreme,
amintirea autobuzului roșu care înconjură Lacul Leman,
sau a camionetei care zbură pe șoseaua de unde zăream,
printre vile, Balaton-ul, venind dinspre Nagykanizsa.
Sunt iluzii legate de posibila mea însănătoșire,
printre acești oameni, bărbați și femei,
care nu mai vor externarea,
care și-au refăcut aici, între ei, viețile sentimentale,
pline de dragoste, la care-au visat,
cupluri înlănțuite în plimbarea de seara,
fără grabă și fără țintă.
Sunt gânduri dintr-un adăpost
cu plafonul atât de coborât
încât trebuia să stăm întinși,

To this commotion that makes our convalescence bearable
through diversity,
Through the past that carries us
With the apathy that gives us comfort in death.

The horror of a past

These are thoughts from a distant past,
memories of the red bus going around Lake Leman,
or the van rushing on the road from where I could see Lake Balaton,
among the villas, travelling from Nagykanizsa.
These are illusions of my own possible recovery,
among these people, men and women,
who no longer wish to be discharged,
who have rebuilt their sentimental lives here, with each other,
falling in love, living their dreams,
cuddling couples walking together at sundown,
leisurely, aimlessly.
These are thoughts from a shelter
with the ceiling so low
that we had to lie flat,

ascultând bubuitul sinistru,
oroarea unei istorii care ne-aruncă
prin mormanele de gunoaie
în care se îngrașă cârduri de ciori,
slăbiți și timizi,
că abia în grupuri mai mari reușim
să ne ținem pe picioare,
cu o febră continuă în ochii lucioși,
cu o speranță vană.
Sunt gândurile confuze, ascuțite, isterice,
prins în cămașa de forță, urlând,
cu privirile înspre fereastra cu gratii,
la care se-agită o creangă-nflorită (sau ninsă?), neștiind
din colțul în care m-au aruncat,
miop și pierdut.

Bolnav și trezit mereu de-un suspin

Bolnav și trezit mereu de-un suspin pe care-l tot aud
prin pereții acestor camere de hotel,
crezând că visez, îndepărtat și înstrăinat ca o stafie,

listening to the ominous roar,
the horror of a past that discards us
onto piles of garbage
devoured by voracious crows,
we are so weak and timid,
that we barely stand on our feet,
but we lean against one another
with fever burning our glassy eyes,
with empty hope.
These are the confused, sharp, hysterical thoughts,
Imprisoned in a straitjacket I keep screaming
looking at the barred window,
where a branch is fluttering heavy with flowers (or snow?), not knowing
from the corner where I was discarded,
short-sighted and defeated.

Ailing and constantly awakened by a sigh

Ailing and constantly awakened by a sigh that I keep hearing
through the walls of this hotel's rooms,
I believe I am dreaming, far away and estranged like a ghost,

crezând că febra mă va urca la cer.
Mă ademenește un viitor
cu imaginea lui de zgârie-nori plutitori,
aud în piept un abia perceptibil tremur
de corzi vocale ce-mi trădează emoția,
de alveole găurite și sufocate în propria lor căldură,
căldură umană după care tânjim
când suntem singuri și înrăiți în răutate.
Când voi ajunge?
Caut un nume de stradă, un număr, orașe prietenoase
pe care-n veci nu le voi mai vedea,
cu autobuzele lor silențioase
în care călătoresc oameni bine hrăniți, cu ziare în mâini.
Mi-e greu să mă las condus de-acest val,
Inutil mă-mpotrivesc, împins, îmbrâncit,
într-un colț mai ferit,
bolnav și trezit mereu prin hoteluri,
bolnav și pierit, dat dispărut
pe unde-am stat și mă cunoșteau felurite persoane.

I believe the fever will raise me to the sky.
I am enticed by a future
with its image of floating skyscrapers,
deep in my chest I hear the faint whisper
of vocal chords exposing my emotions,
of alveoli perforated and stifled by their own warmth,
the human warmth we crave
when we're lonely and bitter.
Will I arrive somewhere?
I'm looking for a street, a number, friendly cities
that I will never see again,
with their quiet buses
carrying healthy passengers, with newspapers in their hands.
It's difficult to let myself go,
In vain I try to resist, shoved, pushed around,
into a quiet corner,
ailing and constantly awakened in some hotels,
ailing and weak, reported missing
in places I stayed, where people knew me.

Conversațiuni cu doamna Bovary

E prea mult totul dacă ne smulge un zâmbet.
Nimic nu revendic, ne-am învățat să nu cerem prea mult de la viață.
Cu un pahar în mână și un loc între oaspeți
Nu mai avem motive să plângem,
Nici tu nu mai plângi, cum am fost tentat să cred
Că lacrimile sunt o evaziune a temperamentului tău dificil.
Însă ni se arată din mersul autocarului cimitirul vechi
Pe care-l zărisem fragmentar printe casele colorate,
Când peisajul se schimbă,
În timp ce răscolesc prin bagaje după un termos
și apare luna,
În plină zi, ca un fragment decupat din norii Cirus,
Și asta deja îmi amintește de vremuri ciumate.
Însă mai bine ar fi să trecem văile și munții
Și să ajungem la marea cea mare,
Unde ne așteaptă o corabie neagră, sau un vapor cu zbaturi,
Ticsit de aventurieri, pe care-i vom vedea vomând, în larg,
Mai târziu, aplecându-se peste bara albă din marginea punții.
Am crezut că viața va cânta cu mine pe unde voi rătăci
Și a existat chiar o clipă de înfruntare
La mijlocul podului suspendat

Conversations with Madame Bovary

It's all too much if it makes us smile.
I reclaim nothing, we've learned not to ask for much in life.
A glass in hand and sitting among guests
We no longer have reasons to complain,
You cry no more, as I was tempted to believe
That tears were an excuse for your difficult character.
But from the tour bus the old cemetery unfolded before our eyes
And we caught a glimpse of it among the colourful houses,
When the landscape changes,
While I rummage around my luggage for a thermos
and the moon rises, in the middle of the day,
like a wispy thread trimmed out of Cirrus clouds,
And this already reminds me of plague-stricken times.
But we'd better cross the valleys and the mountains
To reach the everlasting sea,
Where a black ship or a paddle steamer waits for us,
Packed full of adventurers who will later vomit, out to sea,
Bending over the white handrail of the deck.
I thought life will sing with me in my travels
And there was even a moment of confrontation
In the middle of the suspension bridge

Unde m-a oprit unul pe care nu-l mai văzusem,
Care mi-a spus să mă țin tare orice s-ar întâmpla,
Și râul curgea, liber, sub picioarele noastre.
Eram în trecere, cum suntem de-o vreme peste tot
Unde mai sperăm să găsim urme de sănii, sânge
Sau câteva haine sfâșiate.
Au suferit și alții, poate mai mult.
Îi poți vedea cum, ajunși la casă pentru a plăti,
Se scotocesc prin buzunare și renunță la unele pachete.
Cu noi a fost așa o hărțuială în glumă,
Care ne-a adus totuși pe această plajă,
Aproape de hrubele unde vom aluneca odată cu viața,
Viața care, la New York, nu demult,
Era încrederea noastră nestrămutată în floarea din geam.
Eram în trecere, cum suntem de o vreme peste tot,
Unde mai sperăm să răzbească primăvara,
Ca o spumă sub care întemțim focul din câteva ramuri uscate,
Însă aș vrea mult să pot spune ceva
care să te oprească din plâns,
Aici, înțelegi și tu, nimeni nu ne va ocroti.
Voi povesti, voi povesti o poveste candidă
Cu o după amiază de decembrie sordidă cu un soare pieziș,

Where some man I had never seen before stopped me,
And told me to be strong no matter what,
And the river was flowing, unrestrained, beneath our feet.
We were in passing, as we've been for a while
Where we still hope to find trails left by snow sleds, blood
Or some shreds of clothing.
Others have suffered, maybe even more.
We can see them, at the checkout counter,
Fumbling through their pockets and leaving shopping behind.
With us, there was some playful taunting,
That brought us to this beach,
Close to the caves in which we will fall, where life takes us,
Our life in New York, not long ago,
Our unwavering faith in the flower by the window.
We were in passing, as we've been for a while,
Longing for spring to prevail,
Like a spume under which we fuel the fire with a few dry branches,
But I want to say something
To distract you from crying,
Here, you understand, there is no one to protect us.
I will tell a story, a candid story
About a sordid December afternoon with glowing sun,

Ca în romanele în care mor tocmai personajele
cu inimi de aur.
Ritmul și viața ritmului în sânge, într-un ghetou
În care am văzut un bărbat negru
cu urechea lipită de difuzor,
În timp ce luna se tot suia pe cer
Și noi ne gândeam la țărișoarele noastre,
Emigranți în căutarea nu știu cărui fel de fericire,
Ea amintindu-mi că am fost bogați uneori,
Că în anumite zile vânam de plăcere,
Deși eram trist din cauza rinichilor
Care mă făceau să merg atât de des la toaletă.
Mă întreb acum ce-aș fi făcut dacă aș fi trăit
Într-un Versailles medieval lipsit de băi și closete.
Cântam, fredonam un cântec,
Și e adevărat că există momente când te faci de tot răsul.
Trist urmăream câinii aceia sprinteni,
Trist ascultam lătratul lor îndepărtat.
Am avut bani, aruncam cu ei în stânga și-n dreapta,
Pentru că-ți plăcea Wimbledonul vara,
În arena descoperită,
Unde, prin ochelari de soare, urmăream ghemul alb

As in novels where the ones who die
are the protagonists with hearts of gold.
The pulse and the life of the pulse in blood, in a ghetto
Where I saw a black man
with his ear glued to the radio,
While the moon went up in the sky
And we thought about our little countries,
Migrants searching for some kind of happiness,
She reminded me that we were once rich,
That some days we hunted for pleasure,
Although I was sad because my ailing kidneys forced me
To go to the toilet often.
I now wonder what I would have done had I lived
In a medieval Versailles, with no bathrooms and toilets.
I was singing, humming,
And it's true that sometimes I made a complete fool of myself.
Sad, I watched those agile dogs,
Sad, I listened to them bark in the distance.
We were rich, we squandered all our money,
Because you loved Wimbledon, in summer,
In the open court,
Where we followed the white tennis ball, with sunglasses on,

Până când simțeam atroce dureri în ceafă, da, răbdarea ta,
Care m-a uimit și atunci și multă vreme după aceea,
N-avea nimic din neliniștea zilelor toride
De pe întinsele plaje din Miami,
Când în joacă strecurai nisip printe degete,
Când din senin te înăbușea plânsul,
Când mă rugai să mergem, iar eu
făceam o figurație ridicolă.
Înțelegeam, mă gândeam și eu la viața care trecea,
La racheta de tenis care de la o vreme aluneca
Și loviturile nu mai aveau precizie,
Stârnind râsul, indignarea spectatorilor.
Dar poate și țărnuț era pentru tine un semn,
Cu barul cosmopolit unde mi-ai mărturisit
Că ți-e frică de singurătate,
Ca oricărui om, îți spuneam, ca oricărei femei sensibile și culte,
Iar dacă n-ai fi dorit să intri în frizerie
Nu m-ar fi purtat gândurile spre revistele de modă
Tipărite pe hârtie de lux,
Pentru că m-am întrebat adesea dacă nu există cineva
Care șterge urmele și ne duce pierzaniei,
Cum înaintăm de-a lungul acestei plaje,

Until our necks ached, yes, your patience
That surprised me then and a long time after,
Had nothing of the anxiety of those sweltering days
On wide Miami beaches,
When sand ran playfully through your fingers,
When you burst into tears,
When you asked me to go, and I
was behaving foolishly.
I knew, I thought about life so fleeting,
About the tennis racket that was slipping
With hesitant strikes,
Making spectators laugh, feel resentful.
But, for you, maybe the shore was a sign,
With the cosmopolitan bar where you confessed
You were afraid of being alone,
Like everyone else, I said, like every sensitive, learned woman,
And if you didn't want to walk into the barber shop
I wouldn't have mused about the fashion magazines
Printed on glossy paper,
Because I often asked myself if there is someone
Who removes the traces and delivers us to evil,
As we walk along the beach,

Tu destul de mofluză,
Cu influențe din lecturile ilustrilor poeți americani,
Cu stilul lor de moțăială în balansoar.
Dacă aş recunoaște improvizația aş fi mai sigur pe gesturi,
Nu bâlbâit ca în ziua înmormântării
colegei noastre de la Conservator,
Aş încerca să recuperez din strălucirea aristocratică
Pentru care unii găseau, amabili, comparații cu Montale.
Cred totuși că nimeni nu ne va face vreun rău,
Decât poate vreo întâmplare, ca atunci în Irlanda ploioasă,
Când o surpare de pământ ne-a dus în timpul nopții
până la râu,
Cu tot cu baraca de scânduri în care dormeam.
Tu începeși să vorbești, pe urmă am râs
Mâncând mere care semănau cu genunchii tăi.
Nu găsisem un compliment mai ingenios și am râs și de asta,
Și spre seară, la Dublin, venit ploaia
Care ne-a alungat în fața unei vitrine cu păpuși,
De unde nu mai știam să mergem, decât spre gară,
Și deodată te-a cotropit plânsul acolo,
Și deodată, cum spuneam, s-a făcut seară,
Aceași seară din gara Milano, cu frig și mîzga noroioasă pe jos,

And you are rather unimpressed,
Inspired by distinguished American poets,
Nodding off in rocking chairs.
If I recognised spontaneity, I'd be more certain
And wouldn't stumble like I did on the day
we buried our colleague from the conservatory,
I would try to salvage something from the aristocratic glory
That some compared, kindly, to the times of Montale.
I don't think anyone will harm us,
Except perhaps in some incident, as that night in rainy Ireland,
When a landslide carried us
all the way to the river,
Together with the wooden shack where we slept.
You started to talk, then we laughed
Eating apples that resembled your knees.
We couldn't come up with an original compliment, so we laughed once more,
And in the evening, in Dublin, the rain came
And chased us away from a window with dolls,
We didn't know where to go from there, except to the train station,
And suddenly you were overwhelmed by tears,
And, as I said, the night came,
The same night in the Milano train station, with freezing cold and mud,

Când, învelită în blănuri, spuneai cuvinte ciudate,
Un regret pe care tot încercai să mi-l mărturisești, o indignare
Față de un Sud pe care nu-l mai iubeai,
Cu aceste relicve din viață în care am putea
să ne găsim un refugiu,
Dar ai spus că nu moartea sau viața ne înăbușă,
Ci această ploaie cu spume, peretele de stâncă abrupt,
Cu flori roșii pe care le-am crezut pete de sânge,
Această ușă încuiată,
Însemnările pe spațiul alb din marginea paginii
De unde și acum tu mai crezi că începe moartea.

Barul de noapte

S-ar putea spune că trăiesc,
Dar mă tem să nu mor printre sticlute și flacoane,
Înecat în această melancolie atât de inutilă, pentru care
Ai motive să-ți fie milă, de mine,
care am fost atât de neghiob
Să vorbesc despre poezie
tocmai aici, printre pahare și scrumiere,

When, wrapped in fur, you uttered strange words
Some regret you tried to confess, an outrage
Against a South you no longer loved,
With these relics of life where we could
find shelter,
But you said that it's not death or life that constrains us,
But this torrential rain, the steep cliff,
With red flowers that I mistook for blood spots,
This locked door,
The notes on the white margins of the page
from where you still believe death begins.

The night bar

Some would say I exist,
But I fear I'll die among bottles and vials,
Drowning in this useless melancholy, and you
Have every reason to feel sorry for me –
I've been foolish enough
To talk about poetry
right here, among glasses and ashtrays,

Spunând bunăoară că poezia e o formă de rezistență
La imbecilitate, agresivitate, război, violență, uitând
Muribunzii abandonăți unor perfuzii.
Credeam că poți să te duci pur și simplu acasă și să citești,
Sau să trăiești cum scrie acolo, uitând
Femeile plâpânde care suferă infinit, și multe altele,
Mărunțișuri pe care nu-i bine să le pui la inimă,
Bolile care conferă vieții
o plenitudine voluptoasă, o plăcere așa
De a lenevi prin paturile spitalelor, niște umbre
Pe un coridor răsunător, noaptea,
când dacă se-aude tuse
Simțim în noi un fel de frustrare.
E gol acest straniu timp,
Și-această primăvară îmbătrânită de repetare ne poartă,
Căci suntem copiii ei inocenți, și-aceste vapoare-au trecut
Lăsând un fum abia perceptibil în aer, în dimineața asta,
Înainte de ziuă, când simt câinele din mine cum se răzvrătește.
Atunci i-am lăsat să bea vinul și să iubească femeile
Care ardeau gazul și ele pe scaunele astea înalte.
Unuia îi tremurau mâinile,
Dar tot nu se dădea înapoi de la chefuri.

Saying, for example, that poetry is a form of resistance
Against idiocy, aggressivity, war, violence, and forgetting
The dying bodies chained to some drips.
I thought you could simply go home to read,
Or to live, as the book says, forgetting
The fragile women who suffer endlessly, and other things,
Little things we shouldn't worry about,
Sickness that bestows upon life
a voluptuous abundance, a kind of desire
To idle on hospital beds, shadows
On a reverberating corridor, at night,
and we feel frustrated
When we hear someone cough.
There's emptiness in these strange times,
And this spring fading in the spiral of time keeps us going,
We are its innocent children, and these ships have passed
Leaving a subtle smoke in the air,
Before this morning's first light, when the dog inside me began to rebel.
Then I let them drink the wine and love the women
Who wasted time on those tall barstools.
Some man's hands were shaking,
But he still partied hard.

Știu, mă voi apleca asupra viitorului, care-i într-o râpă,
Și toate cărțile nu fac două parale
dacă te sfredelește ulcerul,
Cum spunea el când era mai tânăr
Și purta o mustață șoricească a la Salvador Dali,
Care se laudă în *La vie secrète*... că i-a plăcut să urineze
În pat până la zece ani, că a văzut în uter culorile,
În uter, unde e o plăcută umezeală caldă.
Și să mă aplec asupra viitorului, deci, dar spun
Și vreau să mă credeți că nu-i decât o fântână,
părăsită și asta.
Așa este, dar mergem mai departe, ca în poveste.
Suferințele nu au importanță în acest vacarm,
Pentru că drumul a fost rătăcit demult,
în niște ani îndepărtați
Care ne-au dat iluzia încrederii,
Care ne-au adus acest vârtej înghițitor de manuscrise,
Atunci, în vremea îndepărtată,
Când am consumat alcool cu speranța că voi muri,
Când am vizitat în pădure un loc în care stăteam fugăr
Într-o perioadă juvenilă a vieții.
Nimeni nu s-ar clinti, să-i momești cu orice, nimeni.

I know, I will reflect on the future that falls apart,
And all the books are worthless
if ulcers drill inside your body,
As he used to say when he was younger
And sporting a surrealist moustache à la Salvador Dali,
Who brags in *La vie secrète*... that he liked to wet the bed
Until the age of ten, that he saw colours in his mother's uterus,
In the warm, pleasant dampness of her uterus.
And I reflect upon the future, thus,
and mark my words, the future is nothing but
a forsaken well.
It's true, yet we keep going, like in a story.
Suffering is not important in this turmoil,
Because we went astray a long time ago,
In a distant past
That gave us the illusion of confidence,
Brought to us this vortex devouring the manuscripts,
Back then, in that distant past,
When I drank alcohol hoping to die,
When I went back to my place of hiding in the forest
As a fugitive in the spring of my youth.
No one would budge, no one, even if you tried to tempt them.

Dacă ar țipa acum cineva...
Am trecut prin acele locuri, am plâns,
Am traversat peisajele stranii,
Orașele mari mi-au redat, abia perceptibil,
Un fel de maturitate glacială pe care-o pierdusem.
Lumina trece ca moartea,
e un moment greu, chiar atunci,
Pe urmă gata, nu mai știi, dar e important să-l depășești.
„Doamne, Dumnezeu! zicea
(într-un timp devenise așa, mistică),
Și când te gândești că așteptăm mereu momentul acela
Pe care nu-l vom mai putea povesti...”
Pe urmă a zis să mai luăm un rând,
deși ea se cherchelise bine.
Noptile, nenumărate și uitate acum,
m-au apropiat de oameni,
M-au făcut să consimt să beau cu ei,
Dar răul pe care-l simțeam dimineața
mă înverșuna împotriva lor.
Poate, fiind mai cinic, suport amintiri
care ar provoca plânsul oricui.
Sunt uși care-mi vor fi interzise mereu.

If someone would scream now...
I went back to those places, I wept,
I crossed the strange landscape,
The big cities made me regain, faintly,
A sort of calm maturity that I had lost.
Light passes through like death,
a painful, short-lived moment,
Then it's over, it's forgotten, but still important to surpass it.
“Oh, my God! she said
(having turned spiritual somehow),
And to think that we're all waiting for the moment
That we won't be able to recount...”
Then she shouted another round
Although already drunk.
Those countless, forgotten nights,
Brought me closer to people,
And I agreed to drink with them,
But the malaise next morning
made me turn against them.
Because of my cynical nature, perhaps, I tolerate memories
That would bring other people to tears.
Some doors will always be closed for me.

Măcar de-aș fi ales un drum neted,
să visez în voie la ale mele,
Să nu fiu silit acum să zâmbesc de circumstanță.
Văzusem eu ceva acolo, departe,
O lumină care se tot aprindea și se stingea,
Un fel de nori curgători, un fel de păsări cu aceleași mutre,
Numai că traversând din când în când.
Și există și obligația asta nesuferită
De a reveni mereu de unde plecasem.
N-am plâns, trăiam într-o continuă indiferență,
Primeam vizite și aveam răbdare
Să ascult toate stupiditățile, amabil mereu,
Dispus, cum ar zice ea, ea,
care-a-nceput să cânte de-acuma.
Dar chiar ai putea să revii,
Să începi o viață nouă undeva prin America,
Sau poate în Australia cea ticsită de canguri, iată,
A fost de ajuns o rază mai caldă, acum în mijlocul iernii,
Și muștele rămase între geamuri s-au dezmoțit.
Revenim până la urmă
Și spunem așa niște chestii care produc stupoare
printre clienți,

I wish I chose a simple life,
To dream at will,
To not be forced to put on a fake smile.
I saw something somewhere, in the distance,
A flickering light bulb,
Some kind of flowing clouds, birds with same faces,
But passing through.
And then this unbearable obligation
To always go back to the beginning.
We didn't cry, we lived in a permanent state of indifference,
We saw people and we listened to inanities
Patiently, politely,
Willingly, she would say,
singing her words.
But you could come back
To start a new life somewhere in America,
Or maybe in Australia, so full of kangaroos, look,
A warmer ray of sun was enough, now in the middle of winter,
And the flies stuck between the windows sprang back to life.
Eventually we come back
And utter words that leave people bewildered,
But it's worth telling

Dar merită, fie și numai pentru
povestea miraculoasă c-am fost aici
Și am făcut să zăngănească tacâmurile ușor,
Pentru puterea care ne-a învrednicit să privim în oglinzi
Și pentru felul în care ea se-ndepărta
Smulgându-mi un zâmbet resemnat,
În mijlocul harababurii, al violenței
care produce răvășeală,
Mereu în colțuri liniștite,
Unde visezi să te retragi cu familia la bătrânețe,
Când memoria va fi depozitat imagini aurite, aiurite.
Moartea așteaptă oricât,
Dar sunt lucruri de care te despați greu,
Cu lacrimi, cu plânsset, cu jale, cu istericale,
Te-nfunzi într-un sanatoriu tbc
Cu tot cu mărețul destin pe care-l vedeai în fântână.
Obiecte văd, un medalion, o pipă arsă, hârtii nesuferite,
Manuscripte, cripte de morminte,
amintindu-mi cum zicea ea
Când era mai înfuriată pe traiul amărât din țărișoara asta,
Că politicienii ar trebui să treacă în fiecare zi pe la morgă,
Să vadă pe viu cât de scurtă e viața

The incredible story
Of our presence here
And we made the silverware clink gently,
For the power that made us look into mirrors
As she walked away,
Stealing a resigned smile from my lips,
In the middle of the chaos, the violence
that turns everything upside down,
In quiet corners,
Where you dream of a peaceful life, with your family, in your old age,
When your brain would have captured golden, crazy images.
Death waits for as long as it takes,
But there are things you find difficult to part with,
And you cry, you weep, you grieve, you throw tantrums,
You go into hiding in a sanatorium
Taking with you the reflection in the fountain of your grandiose fate.
I see objects, a pendant, a burnt pipe, insufferable papers,
Manuscripts, crypts,
reminding me of her words
When she was upset about the hardship in our beloved little country,
That politicians should visit the morgue each day,
To see for themselves how short life is

Și cum se duc dracului toate.
Știu și senzația de gol în stomac, urcând până la gât
Și sugrumându-mă, am știut că voi ajunge aici.
Am trăit o tinerețe
ca-n filmele complicate ale francezilor.
Dacă aș putea să plâng sincer
Poate suferința aceea mi-ar deschide ochii și mie.
Mă gândesc la mama, la copilăria răvășită
Prin fotografiile din sertare.
Zilele acelea s-au dus în ceruri după Ramses al II-lea,
Și după contesa Walewska, și după Cortes.
Cred că e foarte plăcut să fii mort de demult,
Dar, sătul de cântece curajoase, ascult cum trece marfarul,
Cum trece sângele meu prin timpane, când am tensiune.
Oare nu erai tu aceea care venea
și-mi lăsa mici atenții prin noptiere?
N-am știut să fiu la înălțime,
Și această dimineață mă prinde cu capul pe masă,
Capul, un cap clătănându-se la marginea brancardei...
Dar ce spun? Eu stau mâhnit și-ncerc să uit că am răbdat
Câte o boală sâcâitoare.
La urma urmei aș putea să o iau razna

And how quickly everything goes to hell.
I know the feeling of emptiness, making its way up to the throat
And choking me, I always knew one day this would happen.
I lived my youth
as if in a complicated French movie.
If I could honestly cry
Maybe that suffering could make me see the truth.
I think about mother, about my childhood, scattered
In drawers full of photos.
Those days followed Ramesses the Great,
Countess Walewska and Cortés in the sky.
I think it's pleasant to be dead for a long time,
But, fed up with heroic songs, I hear the freight train
That sounds like blood pounding in my eardrums.
Were you the one leaving little presents
on my nightstand?
I didn't know how to rise to the occasion,
And this morning finds me with my head resting on the table,
My head, a head bobbing on the edge of the stretcher...
But what am I saying? I'm sad and I try to forget that I suffered
Some tiresome illness.
In the end I could go mad

Peste munții și peste câmpiile patriei.
Nu mai revin, e loc destul, crește iarba,
Ce mai încoace și-ncolo, e primăvară de-a binelea,
Și e firesc să-mi zburde inima
Și să mă lase în urmă,
Abia respirând, gâfâind.

Farmacistele sanatoriului

Farmacistele își scosese masa și condicile
afară în parc,
și am mers acolo să vorbesc cu ele.
Se plâneau de izolare, de lipsa prietenilor,
cum așezau cu grijă indigourile între file,
numărând pastile.
Vorbeau la telefonul pe care-l aduseseră
din holul farmaciei,
unde, când suna, trebuiau să tot alerge,
clămpănindu-și papucii pe care-i purtau
în timpul serviciului.
Mă întrebau dacă mai scriu poezii

Across the mountains and plains of my country.
I don't come back, this is my space, the grass is growing,
It's spring, the spring is truly here,
And my frolicking heart
Leaves me behind,
Barely catching my breath, panting.

The pharmacists at the sanatorium

The pharmacists took the tables and registers
outside, in the park,
and there I went to talk to them.
They were complaining of being isolated, without their friends,
while carefully placing carbon paper between paper sheets,
counting pills.
They were talking on the phone they brought with them
from the lobby,
where they had to run to answer it, when it was ringing,
clacking the slippers they were wearing
at work.
They asked me if I still wrote poetry

și, zâmbind cu înțeleș, dacă am vreo prietenă.

Tersele zornăiau de zaruri

și tusea răsuna prin ciripitul gureșelor păsări

cărora le pria

altitudinea aceea.

Numai confuzia nesfârșită

Numai confuzia nesfârșită ne aducea mereu

la un liman

cu pescăruși țipători, care ne predis puneau

la un fel de poezie vetustă,

dar purtătoare a unui suflu de umanitate

pe care-l pierdusem,

înrați și irecuperabili, neîmblânziți și mofluzi,

repezind cu brutalitate copiiiăștia

care ne roagă mereu câte ceva, plângăcioși.

Numai zilele astea cu soare uimit îmi încălzesc

inima,

aproape răpus, trântit la pământ și morfolit,

ștergându-mi cu mâneca paltonului sângele

and, smiling suggestively, if I had a girlfriend.

The balconies were alive with the rattling sound of dice

and the cough vibrated through the song of the chatty birds

that thrived

at that altitude.

Only the endless confusion

Only the endless confusion brought us always

to a shore

with loud gulls, that predisposed us towards

some kind of primeval poem,

yet carrying a breath of humanity

that we once lost,

bitter and without hope, fierce and aloof,

snapping savagely at these whining children

asking us for something.

Only those resplendent sun-filled days bring warmth

into my heart,

I am almost broken, knocked to the ground and trampled,

wiping the blood from my nose with the sleeve

de la nas.
Numai învins și purtat pe sus de iluzii călduțe,
zâmbind prefăcut, pentru a evita compătimiri
sau propuneri altruiste,
care mai mult strică, așa cum felurite avânturi
filantropice
doar cosmetizează fațadele sordide.
Numai scriind și scriind și citind
am reușit să-mi stric toată viața.
Constat cu stupoare cum, atât de blazați,
mai recunoaștem mici semne
și subscriem acestui imbold ce pornește
sub întunecate-auspicii,
ne resemnăm și – chiar dacă răbufnim uneori –
trăim într-un fel anemic, livid, gălbior,
depășiți de vântul pistruiat al acestor grele timpuri.
Numai al morții și al bolilor, devotat,
numai infiltrându-ne insidios în adăposturi
în care ne petrecem jumătate din viață,
moțâind și conversând,
retragem insulte atât de brutale, apăsătoare
ca zăpada pe o cetină,

of my overcoat.
Only defeated and carried away by tepid illusions,
with a coy smile, to ward off compassion
or altruistic offers
that do more harm than good, as all sorts of philanthropic
gestures do
when they reveal their sordid facades.
Only by writing and writing and reading
I managed to ruin my entire life.
I realise, in amazement, that we, disenchanted,
still recognise little signs
and submit to this force born
under dark auspices,
we resign ourselves and – if we sometimes erupt angry words –
we live an anaemic, pale, yellow life,
overwhelmed by the freckled wind of these difficult times.
Only devoted to death and disease,
only cunningly hiding in shelters
where we spend half of our life,
dozing and chatting,
we abandon brutal insults, heavy
like snow on pine needles,

un vis care se spulberă la prima adiere solară,
sau la zvâcnirea în spaimă a vreunei cornute.
Nu pot să mă salvez,
și niciodată nu-mi voi putea opri un plâns
ce mă inindă mereu,
fără lacrimi, când trec printre voi,
și niciodată nu voi fi lămurit
pentru restul de viață rămas de trăit.

a dream shattered with the first breath of sun,
or with the frightened jump of a horned animal.
I cannot save myself,
and I will never be able to suppress a sob
that engulfs me,
a tearless sob, as I walk among you,
and I will never be enlightened
for the rest of the days left to live.

Bibliography

- Baghiu, V. (2011). *Gustul înstrăinării*. Colecția Opera Omnia. Editura Tipo.
- Bassnet, S. & Bush, P. (Eds.). (2008). *The Translator as Writer*. Bloomsbury Publishing Plc.
- Boase-Beier, J. & Holman, M. (Eds.). (2014). *The Practices of Literary Translation: Constraints and Creativity*. Routledge: London & New York.
- Bullock, O. (2019). *Cristina Savin on Vasile Baghiu's poetic chimerism*. Poetry in Process. Retrieved from <https://poetry-in-process.com/2019/11/23/cristina-savin-on-vasile-baghius-poetic-chimerism/>.
- Bush, P. (2013). Memory, War and Translation. Mercè Rodoreda's *In Diamond Square*. In B. Nelson & B. Maher (Eds.), *Perspectives on Literature and Translation: Creation, Circulation, Reception* (pp. 31-46). Taylor & Francis Group.
- Wilson, R. & Gerber, L. (Eds.). (2012). *Creative Constraints: Translation and Authorship*. Monash University Publishing.

Cristina Savin is a freelance translator based in Melbourne, Australia. She is the French-to-English translator of Marie Lion and philosopher Marcel Gauchet. Her translations from Romanian have been published in Cordite Poetry Review, The AALITRA Review, Poetry in Process and Bordertown. Cristina is an assistant editor at The AALITRA Review and is currently undertaking a PhD in Translation Studies at Monash University.